

7

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Aby skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest,
jak na zemi, tak v nebesích –
– protože smíření přinesla jeho obět' na kříži.“*

Kor 1, 20

Úvodní slovo

Jak se, milí farníci, dočtete dále v tomto čísle Tomáška, o letošních Velikonočních nás čeká jedna „nestandardní“ záležitost: na Hod Boží bude z našeho kostela vysílána velikonoční bohoslužba v televizním přímém přenosu. A tak mi dovoluť vás v této souvislosti poprosit o několik věcí.

Předně abyste na tuto mši přišli, zejména rodiny s dětmi! Poloprázdný kostel by v tento den asi působil obzvláště smutně. Už slyším, jak se ozývají hlasy „nebudeme nikomu dělat šašky“,

„nepotřebuju se zviditelňovat“, případně „já mám rád na mši klid“. Berte to prosím jako službu, kterou můžeme prokázat jiným, když je pozveme do našeho společenství a když se (jako dobří hostitelé) snažíme připravit i cosi hezkého navíc. Nabídněme tím také Bohu svůj příspěvek k hlásání radostné zvěsti.

Dále vás prosím, abyste se nestyděli zpívat, odpovídat, zapojovat se do liturgie, a protože to je liturgie Hodu Božího velikonočního, abyste si také vzali k pozhánání podle staré tradice pokrmy: beránka, vajíčka atd. Vaše děti to vše jistě rády (pod

patříčným a nenápadným dozorem dospělých) přidrží na konci mše k požehnání.

A ještě vás prosím (odpusťte, že říkám takovou „samozřejmost“): přijďte tentokrát na mši včas! Bude začínat v mimořádném čase 10.30 – to je myslím právě vhod, abychom se už vyspali, a ještě se stihli z kostela vrátit rovnou ke svátečnímu obědu.

A protože asi touto záležitostí bude poznamenán i průběh ostatních velikonočních bohoslužeb, prosím vás ještě o trpělivost a toleranci k nutným technickým i jiným opatřením.

Přeju požehnané Velikonoce!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Tradiční diecézní setkání mládeže** s otcem biskupem Vojtěchem se koná v katedrále na Petrově v sobotu 3. 4. 2004 od 9.00 hodin. Podrobný program setkání je k dispozici na farní vývěsce vzadu v kostele nebo v tomto čísle Tomáška.

• **V katedrále sv. Petra a Pavla** a v katedrální kryptě na Petrově je až do 18. dubna 2004 k vidění **unikátní výstava „Česká Bible v průběhu dějin“**, kterou doporučujeme vaší pozornosti. Výstava je přístupná zdarma každý den vyjma čas bohoslužeb.

Přečetli jsme za vás ...

... tentokrát ve farní poště

V Praze dne 18. 1. 2004

Vážený pane faráři,

chtěl bych Vám poděkovat za krásnou liturgii dnešní neděle. Byl jsem dojat, když jsem slyšel nejen své ordinarium, ale i liturgický zpěv ve výborné interpretaci. Udělalo mi to velkou radost.

Jsem si jist, že také promluva oslovila všechny, kteří ji slyšeli. Díky za to.

Kéž andělé nadlehčí tíhu naší pozemské existence!

Požehnaný Nový rok Vám přeje

Petr Eben

Leželo na regálu farní knihovny

K postu musím přistupovat ve svobodě ducha. Testuji se, zkoumám, pozvolna posouvám meze, aniž jsem zklamán, že to nejde tak, jak jsem si představoval. Nesmím proti sobě zuřit, nýbrž musím popřát sluchu i sám sobě, svým vlastním potřebám. Co mi opravdu udělá dobře? Chci postem pouze nasycit svou ctižádost; chci ukázat, že to zvládnou přesně jako ten či onen, anebo je mi důležitější cíl? Cílem je mimo jiné vždy poznání vlastní

meze, s níž se musím smířit.(...) Selhání je vždycky šancí dovědět se něco víc o sobě samém. A především by mě mělo vést k větší laskavosti vůči druhým. Nebudu už je posuzovat tak tvrdě. Kdykoliv se přistihnu při tom, že pozoruji druhé, kolik jedí, budu-li kdykoliv v pokušení posuzovat je opovržlivě, budu vědět, že mě půst zavádí na falešnou stopu ...

• z knihy Anselma Grüna *Půst*, kterou si můžete (jako mnohé jiné ...) vypůjčit ve Vaší farní knihovně (Lidická 6, přízemí) každou neděli od 10.15 – 10.45.

*Na vyšší návštěvnost farní knihovny se těší
Vaše knihovnice*

Svěcení Mons. P. Pavla Posáda v Litoměřicích

S radostí i výzvou k modlitbě jsme přijali na Štědrý den 2003 zprávu, že otec Pavel, který působil 3 roky v tomto kostele (1990–1993), byl jmenován 19. litoměřickým biskupem.

28. února jsme mohli prožít před litoměřickou katedrálou jeho biskupské svěcení.

Rozhodli jsme se jet autobusem, který farnost objednala. V časně ranní hodině (sraz byl v 5) nás přivítaly průvodkyně CK „Zajedň na hlubinu“, jejichž konkrétní láska nás provázela po celou cestu. Každý účastník v autobusu od nich dostal sušenky pro dobré ráno, ručně vyrobený růženec,

napsané litanie, „biskupskou čepičku“ s kontaktním telefonním číslem.

Hlavním světitelem P. Pavla byl kardinál Miloslav Vlk, spolusvětiteli arcibiskup Jan Graubner a dosavadní litoměřický biskup Josef Koukl. Homilii pronesl náš biskup Vojtěch Cikrle.

Ačkoliv jsme stáli po celou dobu před velkoplošnou obrazovkou před katedrálou, radovali jsme se, že můžeme být v tento velký okamžik zde, že můžeme spolu se stovkami přítomných věřících vyprošovat P. Pavlovi plnost milostí pro něj, jeho diecézi.

A dojem ze samotného svěcení? Vnímali jsme odevzdanost P. Pavla Bohu, jeho odhodlanost k nové službě. Pro nás osobně bylo svěcení, společná mše sv. s naším kardinálem, biskupy, s novým biskupem P. Pavlem zážitkem Ježíšovy přítomnosti mezi námi, nového rozhodnutí více se modlit za naše biskupy, kněze a také žít co nejlépe naše vlastní povolání manželství, které nám Bůh daroval.

Po svěcení jsme se velmi těšili do připravených stanů, kde bylo nachystáno pro všechny velmi štědré a chutné občerstvení. Čas do odjezdu jsme strávili modlitbou v katedrále, milým setkáním s přáteli.

Když jsme v Brně vystupovali z autobusu, cítili jsme velké obdarování, které si nechceme nechat pro sebe, a také vděčnost k těm, kteří nám tuto pout' zorganizovali.

manželé Kosovi

Setkání členů gregoriánského chorálu

Dne 1. května 2004 bude v 10 hod. sloužena u sv. Tomáše chorální mše svatá, na kterou jsou zváni bývalí členové sboru. Prosíme tímto naše bývalé členy, případně jejich příbuzné nebo známé, aby nám sdělili současné adresy (pro jejich pozvání) nebo přímo písemně potvrdili svoji účast farnímu úřadu. Prvomájová mše svatá bude koncelebrována kněžími a jáhny, kteří dříve u sv. Tomáše působili. Po ní bude následovat společenské setkání s malým občerstvením.

Jan Weinberger

Slovo nemocným

Kdo chce za mnou přijít, zapři se, vezmi svůj kříž a následuj mne.

Mt 16,24

Když se podíváme kolem sebe, vidíme, že každý člověk se vyrovnává s něčím, co ho trápí. Někdy má těch trápení člověk tolik, že pod nimi klesá a má dojem, že už nemůže dál snášet to, co na něj doléhá. Uvědomuje si, že lidé, kteří jsou kolem něj, mu neumí poskytovat účinnou pomoc, a proto se obrací na Boha a ptá se ho, proč právě na něj tato utrpení dolehla a

jaký mají smysl. Člověk mu dát uspokojivou odpověď neumí. Tak, jak se ptali lidé v minulosti, ptají se také dnes a budou se tak ptát i v budoucnosti, protože bolest a utrpení jsou nerozlučně spojeny se životem člověka na zemi. Ten, kdo v Boha nevěří, kdo nevěří ve věčný život, prožívá těžké období svého života bez naděje.

Když prožívá těžké utrpení věřící člověk, věří, že Bůh je mu blízko, zná, co člověka trápí, ví, jakou potřebuje pomoc, a je schopen a ochoten mu ji poskytnout. I když člověk nechápe smysl utrpení v současnosti, věří, že ho pochopí jednou na věčnosti a tam že bude zhodnoceno všechno, co ve svém životě prožil.

Možná, že je lepší se ptát Boha, za jakým účelem na nás určité utrpení sesílá a čeho jím v našem životě chce dosáhnout, co máme změnit a nebo čeho se máme zbavit. Když najdeme správný vztah ke svému vlastnímu utrpení, najdeme tím i pochopení pro druhé lidi, kteří trpí a kteří potřebují pomoc, aby byli schopni dobře prožít to, co je v jejich životě těžké.

My si často nechceme přiznat svoje hříchy, kterými jsme se proti Bohu provinili, ale když budeme spravedliví, najdeme jich ve svém životě hodně. Víme, že jen Ježíš, Boží Syn, se mohl zeptat lidí, kteří byli kolem něj: „Kdo z vás mne může vinit z hříchu?“ My lidé se často provinujeme skutky, opomenutím konání dobra, myšlenkami a nedostatkem lásky k lidem kolem nás. My nechceme opustit svoje jednání a svůj způsob života a uznat svoje chyby. Proto je někdy bolest osudu cestou,

kteřá nás vede ke správnému poznání a k rozhodnutí změnit se.

Bůh za záslužné nepovažuje jenom velké hrdinské skutky, ale i každé trpělivé snášení těžkostí, kterým se člověk nemůže vyhnout a které proto musí prožít. Když se snaží je prožít trpělivě, podaří se mu to s Boží pomocí a prospěje tím nejen sobě, ale i ostatním lidem. Má pro to mnoho vzorů v životě světců, kteří žili v minulosti i těch, kteří žijí v současné době. V jejich osobách má nejen vzor, ale i přímluvce. Nejdokonaleji však může poznat, jak má snášet životní těžkosti na osobě Ježíšově. On nejen ukazuje způsob jednání, ale pomáhá ho svými milostmi uskutečňovat a prožívat život tak, aby to byla dokonalá příprava na život věčný.

Otec Josef Šik

Z Farní charity

Vybrali jsem pro vás ze zpravodajů Charity brněnské diecéze:

NOVÝ ŘEDITEL OCH BRNO

Na základě výběrového řízení na funkci ředitele Oblastní charity Brno byl ze čtyř kandidátů výběrovou komisí vybrán Ing. Stanislav Vlach (51). Je absolventem Vysokého učení technického v Brně – fakulty strojní. Postgraduální studium ukončil na technologické fakultě VUT ve Zlíně. Poté své vzdělání obohatil

o kurzy managementu českých obchodních asociací a implementace strukturálních fondů EU. Poslední tři roky působil na Krajském úřadě Jihomoravského kraje jako odborný pracovník Odboru regionálního rozvoje pro oblast průmyslu, podpory podnikání a organizace obchodních misí do zahraničí. Je ženatý a má 4 děti.

Do funkce ředitele OCH Brno byl jmenován 15. října 2003.

10. VÝROČÍ DOMOVA SV. MARKÉTY

Domov sv. Markéty pro matky s dětmi v tísni v Brně letošním rokem slaví 10. výročí své existence. Jeho brána se totiž poprvé otevřela v lednu roku 1994. Od tohoto času je možné domov navštívit na Staňkově ulici 47. V něm nacházejí pomoc ženy se svými dětmi v těžkých životních situacích, zejména jsou řešeny jejich bytové a sociální problémy. Disponuje kapacitou 29 jednotek sociálního bydlení, z toho jedna slouží k rychlé krátkodobé pomoci v náhlých krizových situacích. Od počátku své existence Domov sv. Markéty podal pomocnou ruku bezmála osmi tisícům maminek.

BENEFIČNÍ KONCERT PRO RAJHRADSKÝ HOSPIC

Měsíc zamilovaných přinese lásku také nevyléčitelně nemocným. V první květnový den se v 19 hod. v katedrále na Petrově uskuteční benefiční koncert v provedení třebíčské Společnosti chrámových hudebníků M. Diviše – Musica animata. Výtěžek z koncertu Händelova oratoria

„Mesiáš“ tak podpoří činnost Domu léčby bolesti s hospicem sv. Josefa Rajhrad u Brna.

Kad'ourkovi

Z historie scholy gregoriánského chorálu

u sv. Tomáše v Brně

Gregoriánský chorál (dále jen chorál) je jednohlasý zpěv. Jeho prvotní forma byla součástí liturgických obřadů církve již od jejích počátků, prameny jsou zejména v Řecku a Římě. Vzniká zde jedinečné spojení hudby a slova – liturgických textů, které tvoří také jeden z charakteristických prvků západní křesťanské tradice, zejména evropské hudby a zpěvu. Repertoár zde není pouze libovolným výběrem chorálních melodií a textů. Každý zpěv má své vymezené místo v rámci liturgického roku, který každoročně znovu zpřítomňuje okamžiky Božího působení v dějinách lidstva. V posledních letech máme možnost slyšet v rozhlase, televizi nebo si zakoupit MC či CD s chorálními zpěvy, z českých schol je pak jistě nejznámější Schola Gregoriana Pragensis vedená Davidem Ebenem. Tyto scholy jsou vlastně nové, většinou vznikly až po roce 1990. Málokdo však ví, že v Brně se chorál v kostele svatého Tomáše zpívá již od roku 1954, tedy již 50 let. U jeho zrodu stáli dva muži, v té době mladíci, Ludvík

Kolek a Česlav Novotný. Oba také pomáhali panu Milanu Bezděkovi, pozdějšímu generálnímu vikáři litoměřické diecéze, při práci s ministrantským sborem. Nebyla to práce jednoduchá, v této totalitní době však ministrovalo u sv. Tomáše na 50 až 60 chlapců. Někteří z nich se také stali knězi, z nich jmenujeme např. P. Kolářka, jezuitu a vedoucího českého vysílání vatikánského rozhlasu, pater Novotného, Fialu, Korbelu, Kalába, kněží z rodiny Provazníkovy, Váchovy a další. Z jáhnů zmíníme například Jaroslava Vašíčka, kterému totalitní režim znemožnil dokončení studií teologického semináře. Většina z jmenovaných byla po dlouhá léta zpěváky scholy chorálu u sv. Tomáše. Ze známých osobností pak můžeme zmínit například pozdějšího ministra vlády ČR a poslance Viléma Holáně, který v době svých studií v Brně byl také členem Svatotomské scholy.

V době předkoncilní byla mateřskou řečí církve latina a mateřským zpěvem, prakticky již od starověku, gregoriánský chorál. Zakladatelé scholy chorálu u sv. Tomáše chtěli, aby věřící měli možnost účastnit se liturgie „oduševněle“, rozuměli jí a aby věděli co se u oltáře děje. Chtěli do bohoslužebné praxe pro věřící zahrnout i všechny dostupné hudební prvky. Smysl založení chorálu byl výhradně liturgický. Zakladatelům šlo o to, dobrat se ducha chorálu jako modlitby – nešlo tedy o čistě hudební produkci ale spíše o aktualizaci staré hudby s cílem vložit do starých textů a melodií obsahy toho

co žijeme v přítomnosti a tímto způsobem je předkládat Bohu s přesvědčením, že použití řeči a současně zpěvu církve bude Bohu milejší. Latinská liturgie s chorálním zpěvem vedla věřící k lepšímu a hlubšímu vnímání obsahů liturgických textů. Ještě před II. vatikánským koncilem tak byly obsahy textů skladeb překládány a před jejich zpěvem byly tyto obsahy sdělovány věřícím.

Protože Ludvík Kolek ani Česlav Novotný neměli žádné zkušenosti ani vhodné literární podklady, začali se s chorálem seznamovat při svých cestách do Prahy, kde v té době bylo možné zaslechnout chorál v kostele u sv. Vojtěcha a u sv. Víta. V Brně byl znalcem chorálu prof. Havlík, který učil na konzervatoři a jako varhaník se věnoval chorálnímu zpěvu v katedrále na Petrově. U něj také zakladatelé Svatotomské scholy Ludvík Kolek s Česlavem Novotným absolvovali své první hodiny teorie i praxe. Teprve později získali z ciziny gramofonové desky, na základě kterých bylo zřejmé, že ačkoliv je chorál zpěv jednohlasý, způsob interpretace tohoto zpěvu má v každém klášteře (v každé škole) své typické rysy, kterými se od sebe liší. Nejvíce je zaujalo pojetí francouzských mnichů klášterní chorální školy v Solesmes (vyslovováno Solem), později pak dostali i písemný materiál, který jim studium chorálu usnadnil. Počátkem roku 1954 pak zakladatelé zahájili zkoušky sboru nejen mužského (označovaného jako velký), tak i chlapeckého (zvaného malý). Posilou pro sbor byli 2

zpěváci z Venhodovy pražské školy církevního zpěvu, jedním z nich byl i benediktýn Radim Valík. Při premiéře v roce 1954 vypomohl i sólista státního divadla v Brně Richard Novák. V průběhu let se zkoušela (zejména s ohledem na akustiku) vhodná místa, odkud byl chorál v kostele zpíván. Byly také prováděny pokusy doprovázet chorální zpěv harmoniem.

Chorál se tedy u sv. Tomáše v Brně zpívá v podstatě nepřetržitě od roku 1954. Přetržka byla pouze jedna, a to násilná, kdy všechny choralisty v úterý po Velikonocích roku 1962 předvolala STB a následně byl z rozhodnutí prokuratury sbor rozpuštěn. Hlavním důvodem tohoto kroku bylo podezření, že choralisté jsou kandidáti kněžství, kteří se ve skupině a organizovaně připravují na kněžskou dráhu. Zde se ukázala obava režimu z kněží takzvané podzemní církve. Do konce školního roku se tedy chorál u sv. Tomáše nezpíval, po prázdninách se však členové sboru dohodli, že budou v chorálním zpěvu pokračovat. Pro větší bezpečnost a anonymitu však sbor zpíval z kůru. Po nějaké době se pak obnovilo opět zpívání sboru od oltáře. Od roku 1963 však zpíval chorál již jen velký (mužský) sbor.

V kostele u svatého Tomáše byly od roku 1953 při nedělní osmé mši svaté latinské texty nejprve věřícími recitovány. Výhodou toho bylo, že věřící si ordinárium (Kyrie, Gloria, Credo, Sanctus, Agnus) osvojili, uměli ho zpaměti, což byl i jistý didaktický prvek. Teprve od roku

1954, po založení Svatotomské gregoriánské scholy, se v tuto ranní nedělní hodinu praktikovalo střídání chorální a recitované mše. Zpočátku se chorál jako součást liturgie zpíval jedenkrát za měsíc, později každou druhou neděli a pak, je to již déle než 35 let, se chorál u sv. Tomáše zpívá každou neděli. Věřící spolu se sborem zpívají vždy jedno ze šesti ordinárií a mají k dispozici texty s notami.

Chorální mše zpívaná každou neděli klade na sbor vyšší nároky, protože si na každý týden musí připravit nový repertoár. Počátky chorálu však byly mnohem těžší. Zejména před II. vatikánským koncillem, kdy nebylo možné příslušné texty suplovat, nahrazovat obsahově podobnými ale sboru známějšími skladbami. Koncil pak přinesl závažné změny pro liturgii. Latina přestala být jediným liturgickým jazykem, do liturgie byla koptována čeština včetně lidového zpěvu. Latinská mše svatá však u sv. Tomáše byla i nadále sloužena v neděli v 8 hodin s chorálním zpěvem. Pro sbor pak byly velkou zátěží kompletní velikonoční obřady (na Květnou neděli, Zelený čtvrtek a Velký pátek i se zpěvem pašijí a slavnost vzkříšení na Bílou sobotu), svatého týdne s následující nedělí, tedy Hodem Božím velikonočním a Velikonočním pondělím. Po několik prvních let existence scholy se také zpívaly hodinky (matutinum a laudy) – ranní modlitby církve a chvály – při těchto zpěvech v 6 hod. ráno zde pomáhal prof. Slimáček, který byl v té době varhaníkem u sv. Tomáše. Cílem zde byla snaha o to, aby

se ty „poklady“, které byly po staletí „v trezoru římské církve“, zpřístupnily a staly pro věřící viditelné a slyšitelné. Náročný (také časově) byl i zpěv antifon, kdy po vložení verše žalmu se antifona opakovala. Další části chorálních zpěvů – graduále, jejichž texty jsou obvykle také delší, byly již od počátku choralisty u sv. Tomáše recitovány žalmovým tónem.

Svatotomská schola v průběhu své existence zpívala i v jiných kostelích a farnostech. V Brně to bylo například v Zábřovicích, na Starém Brně, v Bystrci, u Jezuitů a v Židenicích. Mimo Brno to bylo například v Loděnicích, v Drnholci, v Rouchovanech, v Tišnově, v Předklášteří u Tišnova (Porta Coeli), v Podolí a v gotickém kostelíku sv. Kateřiny v Šebrově. V současné době působí ve Svatotomské schole ze zakládajících členů ještě čtyři zpěváci, tři z nich jsou jejími kantory.

Ludvík Kolek, regenschori a kantor od založení sboru, je znám i jako sakrální malíř, sochař a architekt. Prvních dvacet let se chorální mše svatá zpívala v průběhu nedělní osmé mše svaté. Později pak byl začátek přesunut na 7.45 hod., což nepovažuje za šťastné řešení nejen většina choralistů.

Zpěv a hudba jsou dnes také využívány v praktikách tvořivé psychoterapie, zvláště pak v muzikoterapii a v pedagogice. Hudba s rytmicky přenášeným pulzem má mnohostranné účinky, neboť koriguje duševní i fyziologickou nerovnováhu. Aktivuje životní energii přes brzlík a tím

zlepšuje obranyschopnost těla, synchronizuje činnost obou mozkových hemisfér, snižuje náklonnost ke stresu a pomáhá tišit bolest. Navíc vše co je činěno „posvátně“, s koncentrací na jeden všezahrnující motiv, je zároveň uvolňující, harmonizující a má tak i léčebný účinek. S určitostí můžeme říci, že takto působí i chorální zpěv. Obsahuje všechny frekvence hlasového spektra a energeticky zpěváky i posluchače nabíjí. Není to tedy jen poslech zvuků tibetských mís, indických posvátných písní nebo další v této době moderní produkce pocházející z cizích kultur, které mohou člověka uvolňovat a pozitivně na něj působit. Skutečností je, že člověk je svým způsobem po generace formován kulturou své země, světadílu ve kterém žije. Proto je třeba zdůraznit toto po staletí prospěšné působení odkazu našich předků – gregoriánského chorálu – na nás Evropany. Tomu dáváme přednost před produkcemi duchovní hudby pocházejícími z kultur nám vzdálených a cizích.

Ze vzpomínek zakládajících členů Svato-tomské scholy zapsal PhDr. Jan Weinberger

---

Pokora v církvi nejvyšší ctnost?

úvaha

Pokora je velmi zdůrazňovanou vlastností svatých. Nejspíš proto, že je základem svatosti, na němž stojí jiné, heroické

ctnosti a činy, za něž byli tito svatí oficiálně svatořečeni. Ale pravda také je, že čteme-li životopisy svatých, např. svaté Terezie z Avily, setkáme se tu s tím, co někdy horlivě odkoukáváme – jako by pokorou bylo popírání vlastních ctností a znevažování vydobytých úspěchů, neb úspěch by nás jistojistě přivedl k pýše a pekelnému zatracení. Domnívám se, že zde jde o jistý dobový způsob vyjadřování nebo nepochopení z naší strany (neboť my zřejmě svatí nejsme a způsob vyjadřování opravdových světců nám zní přinejmenším exoticky). Pokora určitě neznamená dělat z bílých věcí černé jen proto, že jsou moje vlastní. A nemyslím si, že to sv. Terezie vědomě činila, ač to na mne působilo právě tímto dojmem. Možná je třeba upustit od způsobu vyjadřování a podívat se do očí pravdě. Neboť pokora je pravda – pravda o sobě samé, o mých dobrých i špatných vlastnostech, o mých dobrých i méně dobrých schopnostech. Stejně jako zpytování svědomí neznamená pouhé přiznání svých špatností (na něž jsme pravděpodobně zpytování zredukovali v rámci zpovědní praxe v přípravě na svátost smíření), ale zhodnocení všeho, co bylo v tomto dni dobré nebo nedobré.

Někdy se mi zdá, že jen málokdy slyšíme slova povzbuzení. Výzvy k pokoře se ve většině případů rovnají výzvám k uznání vlastní nedostatečnosti před Bohem (příp. před lidmi, kteří nás o pokoře poučují!), a k uznání vlastní hříšnosti. Mají charakter varování před pýchou nebo dokonce před tím, co by k ní mohlo vést

(tedy vědomí vlastních kladů, schopností, úspěchů). Pýcha lidí s přílišným sebevědomím nás ohrožuje. Zakomplexování nás neohrožují – že by výchovu k pokoře motivoval pouze strach z ohrožení?

Myslím, jsme až příliš často objektem výchovy – výchovy dosud nedospělých jedinců, které Matka Církve úzkostlivě chrání před pýchou, aniž by si někteří z těch, kdo tuto Matku zastupují, uvědomovali, že pýcha není vše, co nás ohrožuje. Modlíme se za špatné, arogantní a vysoce sebevědomé, kteří nepoznali, že svoje schopnosti a vlohy dostali od Boha, a vyprošujeme jim i sobě pokoru. „Výchovou k pokoře“ jsme a priori považováni za pyšné, příliš sebevědomé nebo přinejmenším za lidi, kteří „propadli vlastnímu sebeklamu“. Jednostranně se pod nepokorou chápe jeden její extrém – přílišné sebevědomí. Domnívám se, že častým opakováním těchto výchovných metod může nastat u citlivějších jedinců opačný obrat: totální deziluze, deprese a možnost odklonu od Boha, způsobeného pocitem nezaslouženosti, viny, nedostatečnosti a zbytečnosti. Přinejmenším touto výchovou získáváme dojem, že je špatné myslet si o sobě, že jsem v něčem dobrá, že se mi něco povedlo, že moje poctivé úsilí povede k úspěchu. Výsledkem pak může být člověk, kterému jakékoliv vědomí vlastních hodnot, schopností a úspěchů schází, člověk totálně frustrovaný, který ani nemá snahu se o něco pokusit, protože při jeho nedostatečnosti před Bohem se mu to nemůže podařit, a když,

tak je to stejně Boží zásluha. Používáme poněkud schizofrenní schéma: Jestliže se mi něco povede, je to Boží zásluha. Když se mi to nepovede, je to moje chyba! Odtud pramení pocity méněcennosti, a možná si pak klademe otázku, proč vlastně Bůh investoval tolik energie pro to, aby stvořil člověka tak méněcenného, za kterého musí dělat všechno sám.

Pokora je osobní realismus, pravé poznání sebe samého, nikoliv přisuzování si „nižšího statutu“. Pro sv. Kateřinu je pokora zdravým středem mezi malomyslností a sebepřeceňováním. Bůh si váží naší snahy, schopností, které do nás vložil, a přeje si, abychom je využívali. Přeje si také, abychom svoje schopnosti a vlohy poznali. I za to bychom se měli modlit. (V rámci pokory.) Nezakazuje nám přiznat si, že se nám něco podařilo, že máme úspěch, že jsme v něčem dobří. Stvořil nás ke svému obrazu a ví lépe než my, že všechno, čeho jsme dosáhli, je naším společným dílem. To, že s jeho pomocí dokážeme mnoho, nás nezabavuje zásluh a spravedlivého pocitu uspokojení. Konec konců přiznat si, že jsem v něčem dobrá, v prostředí, které jaksí není nakloněno k chválení sebe i jiných, je i jistá odvaha. Nebojme se na sebe takto pravdivě podívat!

Pavla Holíková

Nepřerušuj mě, Pane, já se modlím!

Já: Otče náš, jenž jsi na nebesích ...

Bůh: Prosím?

Já: Nepřerušuj mě, Pane, já se modlím!

Bůh: Ale tys mne přece volal!

Já: To ne, vlastně jsem tě nevolal. To my se jen tak modlíme: „Otče náš, jenž jsi na nebesích ...“

Bůh: Tys mě volal, oslovil jsi mě, chceš tedy začít se mnou rozhovor – nebo ne?

Já: Posvěť se jméno tvé!

Bůh: Myslíš to vážně?

Já: Co mám myslet vážně?

Bůh: Jestli chceš mé jméno posvěcovat. Co to vlastně znamená?

Já: No, to znamená ... To znamená ... Já to vlastně vůbec nevím.

Bůh: To znamená, že mě chceš uctívat, že ti připadám jedinečně důležitý, že mé jméno je ti vzácné.

Já: Ted' tomu rozumím. Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Bůh: A děláš něco pro to?

Já: Jestli pro to něco dělám? Samozřejmě, přece chodím do kostela.

Bůh: Já chci od tebe víc: Aby ses zbavil svých zlovyků, kterými nepotěšíš nikoho kolem sebe. Abys myslel víc na své bližní, jak jim můžeš pomoci k poznání víry. Já chci, abys uzdravoval nemocné, sytil hladové, těšil smutné, vždyť vše, co děláš pro druhé, děláš přece pro mne.

Já: Proč toto všechno připomínáš právě mně? Kolik v kostelích sedí lidí, kteří dělají méně než já?

Bůh: Myslel jsem, že se opravdu modlíš za to, aby mé království přišlo a má vůle se splnila, a to musí vždy začít právě u toho, který se za to modlí. Chceš-li být opravdu poslem mého království, musíš ty opravdu chtít to, co chci já.

Já: Už to začínám chápat ... Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Bůh: Myslíš nyní skutečně na to, že tvá prosba obsahuje i tvůj závazek, že i ty uděláš něco pro to, aby lidé kolem tebe neměli nouzi?

Já: A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.

Bůh: A co tvůj bývalý přítel Marek?

Já: Ale ty přece víš, jak mě vždycky provokuje, jak se mi vysmívá ...

Bůh: Já vím, ale co potom tvá modlitba „...jako i my odpouštíme ...“?

Já: Já jsem pro – at' si lidé odpouštějí – ale u Marka je to přece výjimka, tak se nedá odpouštět.

Bůh: Jsi upřímný, ale dělá ti to vůbec radost, s takovou zlostí chodit po světě?

Já: Vůbec mi to, Pane, nedělá radost.

Bůh: Já tě uzdravím. Odpusť Markovi a já odpustím tobě. Přestaň se rmoutit kvůli tomu nepřátelství.

Já: Ale já nevím, jestli to dokážu ...

Bůh: Neboj se, já ti pomohu.

Já: A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Bůh: To ti splním rád, jen se vyhýbej lidem a situacím, které tě pokoušejí ke zlému.

Já: Jak to, Pane, myslíš?

Bůh: Vždyť ty dobře znáš své slabůstky a zlozvyky: slabou vůli, nespolehlivost, hádavost, nedostatek snášenlivosti. Nedej těmto pokušením žádnou šanci. Postav se pevně proti.

Já: Mně se zdá, že tohle byl ten nejtěžší Otčenáš, který jsem se v životě modlil. Ale poprvé to má co dělat se mnou, s mým životem. Já jsem to vždycky jen tak odříkával. Chci to zkoušet znovu – Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Bůh: Dělá mi radost, když se lidi jako ty začnou pořádně modlit a dělají to, co je má vůle. Když zjistí, jak je krásné pomáhat při šíření mého království ve světě. Království dobra, lásky, spravedlnosti, pokoje a míru.

Časopis Rosa Mystica, duben 1999

PODĚKOVÁNÍ

Radujte se s radujícími,
plačte s plačícími ...
VĚŘTE S VĚŘÍCÍMI

Větu: „... věřte s věřícími ...“ v Bibli nenajdete. Pro mne je však setkání s opravdu věřícím člověkem velikou posilou. Bývají to často těžce nemocní lidé, jimž patří moje úcta a poděkování. Pomáhají mi už svým úsměvem, smyslem pro

humor, snahou o dobrou náladu i ve chvílích, kdy je jim velmi špatně. Takových lidí je v naší farnosti možná víc, než si myslíme. Z celého srdce jim DĚKUJI – já, třtina ve větru se klátící – za jejich svědecktví víry, za to, že žijí v Bohu a jsou nám tím příkladem a povzbuzením. DĚKUJI, že mi umožňují VĚŘIT S VĚŘÍCÍMI.

Marie Sojka Veselá

Bezdomovec

Minulý týden se ke mě ve městě připojil bezdomovec. Velkou radost jsem z něj neměla a protože jsem spěchala, byla jsem dost nevrlá. Nakonec jsme skončili v samoobsluze, a když jsem mu chtěla koupit něco k jídlu, rázně zamítl mnou nabízený levný salám a dožadoval se čabajské klobásy. Mléko a rohlíky zklamaně přijal. Chvilí měl v pohledu něco, co člověk vídá na obrázcích svatých, když pozdvihují zrak k nebi, jen ho pozdvíhoval k Hanácké vodce a já jsem čekala, že mi připomene výrok z Písma: „žíznil jsem a dali jste mi napít.“ Nepoděkoval, spíš vypadal dotčeně, že mu přeci jen ze mě nekápla ta Hanácká.

Jednou jsem nesla od babičky domů krabici výborných buchet. Zastavil mě jiný bídne vypadající muž a chtěl peníze. Poslušna nabádání pana faráře jsem mu peníze nedala a dala jsem mu ty buchty. Snad babička pochopí. Osopil se na mě, že ho chci otrávit, a musela jsem před ním

jednu sníst, aby mi uvěřil, že to nemám v úmyslu.

Pan farář a ti, co s těmito lidmi přichází denně do styku, by takových příběhů jistě sypali z rukávu mnohem víc. Nějaká vděčnost? Ani pomyslení. O nějakém napravení není vůbec řeč.

Přesto si myslím, že právě v těchto lidech k nám přichází Bůh. V těch, kdo už vůbec nic neznamenají. V těch nejubožejších z ubohých. (Myslím, že si tak často představujeme spíš nějakou ušlechtilou chudobu. Nějakého pokorného a skromného prost'áčka Božího. Ale co ti, kterým už nezůstala ani ušlechtilost, ani morálka?)

Někteří dávají peníze opilcům a oni se opijí, někteří ze zásady žebrákům nic nedávají a opilci se díky nim nikdy neopijí. Kdybych měla volit jen z těchto dvou skupin, patřila bych raději k té první. Žebráci budou souzeni za to, jak almužnu použili, my za to, zda jsme ji darovali.

Jistě není správné dávat bezmyšlenkovitě peníze známému opilci nebo člověku s cedulí „Neumím mluvit a ujel mi vlak.“ Zvlášť ujel-li mu vlak tento měsíc už potřetí a váš soused ho zná a ví, že mluví přinejmenším stejně dobře jako vy.

Ale není pro nás někdy výzva z kazatelny, abychom nepodporovali opilce v jejich pití, spíše úleva našemu svědomí, kdykoli někoho podobného potkáme? Nejsme vlastně rádi, že se nemusíme dělit, protože to říkal pan farář?

Asi mnohokrát udělám chybu. Žádný recept na to nemám. Snad jen vzít si

k srdci radikální Ježíšova slova: „Miluj bližního svého jako sám sebe.“ Třeba potom častěji správně rozliším, kdy svou dlaň otevřít a kdy ji nechat z lásky zavřenou.

Markéta Zelenková

Diecézní setkání mládeže v Brně

Setkání mladých z brněnské diecéze s biskupem Vojtěchem Cikrlem proběhne v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně v sobotu 3. dubna od 9 do 16.30 hodin.

Letošní setkání se nese v duchu citátu z Janova evangelia:

„Chceme vidět Krista“

Jan 12,21

Diecézní centrum mládeže připravilo do katedrály sv. Petra a Pavla následující program:

9.00 zahájení

9.30 katecheze otce biskupa Vojtěcha Cikrleho na téma „Chceme vidět Krista“

10.30 program v tématických skupinkách

12.30 oběd

13.30 odpolední program: beseda s otcem biskupem, prezentace listu papeže Jana Pavla II. mladým lidem; svědectví rodin

15.15 mše

Tematických skupinek, ze kterých si každý může vybrat podle svého zájmu, je celkem patnáct:

V BLUDIŠTI HUDBY – MGR. MILAN TESAŘ

Skupinka zaměřená na orientaci v obrovské nabídce moderní hudby. Řeč bude o tematických časopisech, o koncertech, o současné spleti hudebních žánrů, ale i o problémech komerční hudby a tzv. menšinových žánrech. To vše z pozice mladého křesťana, který si klade otázky, co je pro něj vhodné.

KŘÍŽOVÁ CESTA – R. D. MGR. TOMÁŠ CAHA

Cestou Brnem, z Petrova na Špilberk, se bude v jednotlivých zastaveních přemýšlet o Ježíšově lásce ke každému člověku.

CHCEME UKÁZAT KRISTA – ZÁSTUPCI RŮZNÝCH FOREM ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

Zasvěcené osoby naší diecéze se s vámi podívají na životní styl Ježíše Krista, na jeho život čistý, chudý a poslušný, i na jeho pozvání k životu ve společenství. Jak může tento způsob života oslovit a naplnit mladého člověka dnes?

JEŽÍŠ OSVOBOZUJE OD ZLÉHO – P. THLIC. PAVEL HAVLÁT, OM

Mluvit se bude o Ježíši Kristu, který je jediným Spasitelem každého člověka,

jediným, kdo může osvobodit od jakýchkoli forem zla kolem nás i v nás. Povídání o skutečnostech, které kolem sebe vnímáme (např.: magie, okultismus, satanismus, působení zlého) a o tom, že v Ježíšově jménu je vítězství.

RODINA JAKO NEKONEČNÝ PŘÍBĚH – ING. VÍT JANKŮ (DOPORUČENO OD 18 LET)

Chci jednou založit svoji vlastní rodinu? A co je užitečné o tom vědět?

VZTAHY – HLEDÁM, UČÍM SE ... – KATEŘINA KLOUDOVÁ (DOPORUČENO OD 13 DO 16 LET)

Chci být moderní, ale i šťastný. Jde to k sobě? A jak na to? Musím dělat to, co ostatní? Ve skupince se budou hledat odpovědi nejen na tyto otázky.

ČLOVĚK A MÉDIA – PHDR. THLIC. RADEK MEZULÁNÍK

Význam, funkce a působení médií na osobnost člověka. Jak správně užívat média a jak s nimi pracovat, klady a zápory sledování televize, vliv reklamy na mladého člověka. Současná média, audiovizuální trh na prahu digitalizace. „Mobilní kultura“ a svět internetu.

JAK VYCHÁZET S RODIČI – MANŽELÉ ZMRZLÍ (DOPORUČENO OD 13 DO 16 LET)

Někdy se zdá, že jednat s rodiči a dosáhnout spokojenosti s konečným rozhodnutím na obou stranách může být velmi

obtížné. Povídání o tom, jak se učit hledat kompromisy v řešeních otázek, jak sdělit rodičům, že máme své potřeby (ale také jak se učit chápat pohled rodičů), i o významu společné modlitby.

HLEDÁM SVOJE POVOLÁNÍ – MONS. JIŘÍ MIKULÁŠEK

1. krok: Povolání k životu; 2. krok: Křestní povolání – povolání ke Kristu – rozhodnutí se pro Krista; 3. krok: Konkrétní povolání v mém životě – předpoklady k správnému rozhodnutí.

LÁSKA, ÚCTA, SEX – MUDR. LUDMILA LÁZNIČKOVÁ

Každý z nás chce prožít šťastný a láskyplný život. Člověk nechce být zbytečný, osamocený, touží pro někoho žít. Láska je motor, síla, která člověka provází po cestě životem. Řeč bude o vztazích, o lásce i o tom, jaké místo v našem životě zaujímá sex.

CÍRKEV A EU – ŠANCE A VÝZVY – DR. PETR SLOUK

Ve skupince bude podán přehled institutního zastoupení církve/církví na evropské úrovni a povídat se bude také o očekávaných důsledcích členství naší republiky v EU na církve.

JAK VÉST SPOLEČENSTVÍ – R. D. MGR. JIŘÍ DOBEŠ

Co je to společenství a jak vzniká? Kroky k jeho růstu a faktory, které mu naopak ubližují. Co společenství dává a

co také od každého čeká? Povídat se bude také o prožívání Božího slova ve společenství.

DĚLÁME RADOST STARŠÍM LIDEM

Navštívíme Domov pokojného stáří na Kamenné ulici a pokusíme se jeho obyvatelům přinést kus radosti a lásky.

DROGY A SPOLEČNOST – ING. RADOVAN VOŘÍŠEK

Tato skupinka bude spíše řízená beseda. Bude se mluvit o vztahu společnosti k drogám a narkomanům a o pohledu na drogy očima těch, kteří je zneužívají.

MODLITEBNÍ SETKÁNÍ – KOMUNITA EMMANUEL

Příležitost strávit dvě hodiny v tichu kapucínského kláštera v blízkosti milujícího Boha.

HRA PO MĚSTĚ

Severky – YMCA skaut

Tentokrát jsme se sešly u kostela na Mendlově náměstí (Nanebevzetí Panny Marie) v 9 hod v rytířském kostýmu (kdo neměl, nemusel). Šly jsme na tramvaj č. 5 nebo 6 a jely jednu zastávku. Po vystoupení jsme šly přes řeku a dále do bočních uliček. U kláštera se Witty s Minehavou ujaly slova. Šlo o to, že budou dvě skupinky – jedna unáší princeznu – druhá se je snaží najít a zachránit ji. Princezna

byla Sueño. V určitém (poměrně velkém) území jsme je měly (my skupinka zachránců) najít a pochyťat. Oni měli lístečky, na kterých bylo popsáno místo, kam se mají v určitou dobu dostat a jak dlouho tam mají zůstat. Nám zvonil každých 40 minut telefon u budky, kterou jsme měly najít. Po zvednutí sluchátka jsme získaly informaci, kam druhá skupina právě jde.

Prvně jsme si po skupinách obešly území. Poté, až jsme se vrátily, první vyšla skupina unašečů. My jsme jim daly 10 minut náskok. Musely jsme najít tu budku! Asi po 20 minutách jsme ji našly. Počkaly jsme si na telefonát – mluvila Witty – asi, a popsala nám místo, kam mají namířeno. Bohužel jsme je nechytily. Na třetím stanovišti jsme je poprvé chytily. Na 4. stanovišti také (schovávaly se u hotelu) a potom ještě jednou, jak šly na start, protože nenašly poslední stanoviště. My jsme ho ale našly, a tak celá hra skončila remízou. Byla to fakt dobrá hra. Poté jsme se odebraly zpátky na zastávku a ze zastávky na Mendlák ke kostelu. Tam jsme se rozloučily a šly domů. Čauko.

Hrrr, 13 let

PŘÍBĚH

Poslední hodina se neuvěřitelně vleče. Crrrrrr! Konečně! „Pěkné prožití Velikonoc!“ Slova zdánlivě zanikají v rámusu a řinčení židliček. „Děkujeme!

Vám taky, paní učitelko!“ to Janča volá už ve dveřích na chodbu.

Ze školy vybíhá čtveřice děvčat. Jana upřesňuje poslední podrobnosti: „Tak holky, v pondělí u nás, a až kluci přijdou, proběhnem komorou a dáme dveře na zástrčku! A Renata je zamče z druhé strany. Chachá, budou na kolenou prosit, abychom je pustili, ale my je tam necháme obrůst mechem! To bude hafóóó!“ Janča se nadšeně točí a těžká aktovka kolem ní vytváří životu nebezpečnou zónu.

Přesto k ní zaletí tichý hlásek: „Jani, víš, ale letos bude s klukama chodit i Tomík, ten, co má špatnou nohu. Neměli bychom se radši dát chytit?“

Setrvačnost a přitažlivost zemska, ale zejména tato slova sekla Jankou o zem. Ale hned vstává a celá rudá křičí: „Seš padlá na palici, Mirko? Nezkazíme si přece legraci! Já tady měsíc plánuju, dva měsíce přemlouvám taťku, tři měsíce se chovám vzorně a šprtám matiku a nějaký útlocitný cvok . . .“ Renata, Janina starší sestra, má strach, co teď přijde. Ví, že Jana umí být ve zlosti i bezohledná a hrubá.

„...nějaký útlocitný cvok má vlastně pravdu,“ dokončí Janča ještě zadýchaným hlasem. Renata sice nevěří vlastním uším, ale honem se toho chytne. „Však se nemusíme dát chytit všechny. Tomík nebude tak rychlý, nestihne to. A jak já budu zamykat, tak mě pořádně vymrská. Jediný si vyslouží vajíčka i bez politik.“

„Bezva nápad, ctěná sestro,“ Janča ku podivu rychle našla svou dobrou náladu. „Bude to veliký den pro všechny. Pánové

se jednou za rok umyjí – stejně znají vodu jen z televizních reklam – a na barvení vajíček, na to se fakt těším. Nejlepší by bylo...“ Děvčata pokračují v domlouvání a už je slyšet jen veselý smích.

Jana odemyká a Renata podotkne: „Dneska ses překonala, Jani, asi jsi na sobě v postní době dost zamakala.“

Janča se směje: „Ty už sis taky všimla, že musím mít pravdu, i když ji nemám? Jo, trochu jsem na sobě makala – však taky chodím do fitka. Právě tam mě napadlo, že se budu snažit přijmout i jiný názor, že se budu snažit být ohleduplná.“

„To jsem nevěděla, že se tam procvičují i šedé mozkové buňky,“ směje se Renata.

„Právě, a proto by tobě fitko nemohlo nijak pomoci,“ říká s výrazem nevinátka Janča své štíhlé sestře. Ale ta už se chápe polštáře a rozpoutává se velká sesterská polštářová bitva, bitva plná radostného porozumění. Vždyť se blíží Velikonoce!

Marie Sojka Veselá

Velikonoční pohádka

Jaro se rozpučelo do krásy. Rozezpívalo potoky, potůčky, řeky i říčky, přikrášlilo travnaté koberce kolem nich petrklíči i bledulemi. Rozveselilo ptáčky a pozvalo včely k prostřenému stolu. Kolébalo a konejšilo malé zajíčky a všechnu tu drobotinu, co se batolila v pelíšcích

či hnízdečkách. Tráva zářila svěží zelení stejně jako Zelený čtvrtek svatého týdne.

Frantík s Pepíkem trhali kytičku na pátek k Božímu hrobu a přitom znalecky prohlíželi vrbové proutky. „Letos se vyvedly, bude z nich parádní tatar,“ hodnotil Pepík.

„Snad se nám podaří vyšlehat si od děvčat dost pomlázky a bude zase doma co jíst,“ snažil se Frantík zahnat kručení břicha. Zima byla dlouhá a nelítostná, schlamstla všechny zásoby, tím spíš, že byl tatínek dlouho nemocný. Dokonce museli volat doktora, a to není jen tak. „Dlouho nám pomlázka nevystačí, Frantíku. Věděl bych něco onačejšího,“ namítl Pepík a zatavářil se tajemně. Frantík se jen tázavě podíval. „Pamatuješ, jak na dračkách vyprávěla babička Šlejšková o otvírání pokladů na Velký pátek? A nebydlíme my zrovna pod Květnicí, o které se ví, že poklady ukrývá?“ Frantík kulil oči. „Pepíku, přece to v pohádce nedopadlo dobře. Nešťastná matka celý rok plakala pro dítě zapomenuté ve skále, a když je po roce v jeskyni našla živé, poklady už ji nezajímaly.“

„Máš pravdu, Frantíku, ale my s sebou žádné dítě mít nebudeme, nabere poklady do rance a včas zmizíme. To budou naši koukat!“ oponoval Pepík. „Ujednáno,“ přikývl konečně Frantík.

Na Velký pátek doma úspěšně předstírali bolest břicha a sotva rodiče odešli do kostela, vyběhli zadem na horu Květnici. Mlčky, se zatajeným dechem stoupali po úbočí, a pak mezi skalami až nahoru. Hledali otevřený vchod do Květnice, ale

marně. „Snad tam, Frantíku, tam už to musí být,“ doufal Pepík. „Pepíku, to je docela nebezpečné místo, bojím se trochu,“ přiznal Frantík. „Nebud' baba a pojď,“ vybídl ho Pepík a vykročil tak rázně, že se mu ve chvílce smekla noha po mokré skále a v příštím okamžiku už vězel ve skalní průrvě. Frantík se vyděsil: „Pepíku! Žiješ?“ volal dolů a přemýšlel jak bratrovi pomoci. „Frantíku,“ ozval se Pepík, „pomoz mi! Nevyškrábu se, mám něco s nohou a je to moc vysoko.“ Frantík se bezradně díval dolů. Vtom za ním houkl hluboký hlas: „Co tady provádíš, uličníku?!“ Frantík se lekl, div nespadol také dolů. Hajný! „Pepík nemůže ven,“ pípl. „Co jste tu vyváděli?“ hartusil hajný, ale už začal silnými rukama postupně ohýbat mladý stromek rostoucí na skále, až dosáhl skoro k Pepíkovi. „Chyt' se a lez nahoru,“ Pepík natáhl ruku, chytl se stromku a s námahou, zuby zaťaté, vylezl po skále až na vršek. Trochu kulhal a šťastně hajnému děkoval za záchranu. Hajný uřízl hůl, aby se měl Pepík o co opírat, Frantík ho ještě podepřel a chystali se domů. Hajný zahučel: „S pravdou ven, co jste tu dělali? Snad pytláčili?“ Kluci vyklopili pravdu. „A to nevíte, že takové poklady žádné velké štěstí nepřinášejí? Teď byste v kostele s rodiči byli nejbliž pokladu pravému a největšímu, který znám. Přinesl nám ho Pán Ježíš a zajisté víte, co mám na mysli,“ objasňoval jim hajný. Pepík se osmělil: „Víme, a je to tak. Jenže vysvětlujte to hladovému žaludku.“ Frantík se přidal: „Máma po zimě skoro

nemá co do hrnce a táta ještě není docela zdravý.“ Hajný chápavě kývl: „Od čeho by tu byla Církev Kristova, kdybychom si vzájemně nepomáhali. Bratři a sestry se nesmí nechat v nouzi, má-li jeden z nich z čeho dávat a druhý je opravdu potřebný. Zajděte k nám do hájovny a vezměte s sebou pořádný ranec, s prázdnou neodejdete. Zmíním se i u mlynářů a na pile. Zapomeňte na blýskavé poklady Květnice, byť jsou krásné a přijďte mi pomoci se sázením stromků, odměna vás nemine,“ zakončil hajný svou dlouhou řeč. Kluci zajásali, poděkovali a pelášili domů. Vždyť ještě musí donést kytičku do kostela Pánu Ježíši, že se o ně tak stará.

Jarka Cýrusová

Program bohoslužeb svatého týdne 2004

- **Společné udílení svátosti nemocných** bude v pátek 2.dubna 2004 při večerní mši svaté v 17.30 hodin.
- **Květná neděle** 4. 4. 2004
  - bohoslužby jako v neděli, tj. 6.00, 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a 19.30 hodin
  - **žehnání ratolestí a průvod** bude pouze při mši svaté v 9.00, začíná se na parkovišti před Katastrálním úřadem. Prosíme: přineste si k požehnání svoje květiny a ratolesti.

● **Příležitost ke svátosti smíření** bude od pondělí 5. dubna 2004 do středy 7. dubna 2004 vždy od 15 hodin odpoledne až do skončení večerní bohoslužby.

Na Zelený čtvrtek a Velký pátek se bude zpovídat již jen od 15 do 16.30 hodin.

UPOZORŇUJEME:

**Během velikonočních obřadů se nezpo-
vídá!**

● **Pondělí, úterý a středa Svatého týdne** (5. 4. – 7. 4. 2004) budou bohoslužby jako ve všední den, tj. v 6.30, 7.30 a 17.30, ve středu v 17 hodin je křížová cesta a po ní večerní mše sv. pro děti.

● **Zelený čtvrtek** 8. 4. 2004

– **ranní bohoslužby v našem kostele
nebudou**

– v 9.00 hodin začíná v katedrále na Petrově tradiční Missa chrismatis, tj. mše biskupa a kněží diecéze s obnovou kněžských slibů a svěcením olejů
– v **17.30 hodin** bude v našem kostele mše svatá na památku Ježíšovy poslední večeře

– do 20.00 hodin bude možnost soukromé adorace v „Getsemanské zahradě“

● **Velký pátek** 9. 4. 2004

– den přísného postu (tzn. postu od masa i zdrženlivosti zároveň)

– **ranní bohoslužby v našem kostele
nebudou**

– v 15.00 hodin pobožnost křížové cesty

– v **17.30 hodin** velkopáteční obřady s pašijemi, uctíváním kříže, velkopátečními přímluvami a svatým přijímáním

– po skončení obřadů adorace u kříže s komunitou Emmanuel do 21 hodin

● **Bílá sobota** 10. 4. 2004

– ranní bohoslužby nebudou

– od 9.00 do 16.00 hodin možnost soukromé adorace u „Božího hrobu“

– ve **21.00 hodin** začínají obřady Velikonoční vigilie žehnáním ohně před hlavním vchodem do kostela (**prosíme přineste si k obřadům svoje svíce opatřené kornoutem proti odkapávání vosku**)

● **Hod Boží velikonoční** 11. 4. 2004

– bohoslužby v tento den budou takto: 6.00, 7.45 (latinská), 9.00 se zpěvem chrámového sboru (Alexander Gretchaninoff: Missa festiva), **10.30 – tuto bohoslužbu bude v přímém přenosu vysílat Čt2** (A. Gretchaninoff: Missa festiva), a konečně večerní mše v 19.30 hodin

– na konci každé bohoslužby bude tradiční **žehnání pokrmů**

● **Pondělí velikonoční** 12. 4. 2004

– bohoslužby jako v neděli, tj. 6.00, 7.45 (latinská), 9.00, 11.00 a 19.30 hodin

---

Není kočička jako kočička

pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

příští týden slavíme Květnou neděli, kdy si připomínáme slavný vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma. Spolu s rodiči si přinesete do kostela ratolesti (kočičky) k posvěcení. A abyste si je náhodou nezapomněli, tak vám to může připomenout následující úkol: Na obrázku se pokus najít dvě stejné kočičky:

